

REPORTER USEM

Ziarul Universității de Studii Europene din Moldova, nr. 7 (18), octombrie 2015

Direcția prioritară

Una din problemele actuale, discutate în cadrul ședinței Senatului USEM din 26 octombrie, anul curent, a fost calitatea studiilor. Raportorii, decanii facultăților, au informat membrii senatului despre rezultatele sesiunii de iarnă, precum și ale celor suplimentare, referindu-se, totodată, și la unele inconsecvențe în procesul organizării și desfășurării învățământului la universitatea noastră.

Informațiile decanilor au fost comentate de rectorul USEM, doctor în drept, profesor universitar Iurie Sedlețchi. Domnia sa a apreciat înalt măsurile luate de facultăți în vederea modernizării învățământului.

Rezultatele sesiunilor este o temă, care poate fi numită de serviciu. Ea e discutată la catedră, la consiliul facultății, la senat cel puțin de două ori pe an (după fi-

ecare sesiune). Rapoartele conțin informațiile despre numărul eminenților, numărul studenților care au susținut bine sesiunea, numărul studenților care au primit note insuficiente și al celor care nu s-au prezentat la sesiune. De obicei, în dosul insucceselor la sesiuni persistă niște cauze care devin din ce în ce mai banale: iresponsabilitatea studentului, dar, s-o spunem cu mâna pe inimă, și a profesorului. Conștientizează oare studentul responsabilitățile prevăzute de Regulamentul de organizare a studiilor în învățământul superior...? Acest regulament cere, printre altele, ca studentul "să realizeze exigent și la timp obligațiile conform planului de învățământ și curriculum-ului pe disciplină (modulul programelor analitice) în scopul unei pregătiri profesionale temeinice".

O altă responsabilitate a studen-

tului este aceea de a participa activ "la toate formele de organizare a procesului de predare – învățare – evaluare". Odată ce planul de studii și curricula prevede anumite activități (fie la nivel de cunoaștere, fie de aplicare a cunoștințelor, fie de

integrare), studentul trebuie să fie cel care e interesat să colaboreze cu dascălul său în vederea însușirii unor competențe profesionale, care i-ar asigura o eventuală posibilitate de integrare în spațiul european al învățământului superior, fapt care

ar crea condiții favorabile de integrare rapidă a absolvenților în piața internă a resurselor de muncă, cât și în cea externă. Nu mai puțin importantă ar fi și recunoașterea pe piața europeană a calificărilor (titlurilor și diplomelor) date absolvenților de universitatea noastră.

Nu este întâmplătoare nici cerința din regulament: studentul trebuie "să frecventeze cursurile, seminarele și alte activități prevăzute de planul de învățământ". O oră absentă înseamnă lipsa unei verigi care integrează componentele cursului. Orice temă este o punte de trecere spre înțelegerea următoarei teme. Dacă această punte este ruinată, însușirea temei ulterioare are un obstacol serios. Absentarea nemotivată la ore nu este o formă a libertății într-un stat democratic (precum cred unii). Este un indiciu al neorganizării, al lipsei

de responsabilitate, al nepăsării.

În procesul de la Bologna la care am aderat și noi calitatea este numită direcția prioritară a dezvoltării învățământului universitar. Rectorul universității s-a referit la acest aspect al calității, dar crede că tema aceasta cere o pregătire aparte și discutată în mod expres la senat.

Deocamdată catedrele și decanatele au misiunea de a identifica și de a formula explicit motivațiile care conduc facultățile spre conceperea și implementarea unor măsuri, prin care studenții, dar și corpul didactic, și-ar conștientiza până la capăt responsabilitățile. Astfel eforturile noastre ar fi îndreptate spre dezvoltarea unei culturi instituționale a calității și a responsabilității pentru calitate.

Reporter USEM

Tehnologiile noi de predare, aplicate de doctor conferențiar Grigore Pîrțac la predarea temei „Formarea statului de drept”, au scopul de a pregăti profesional studenții de la Facultatea de Drept în corespundere cu rigorile europene.

La ora de *Politologie* a profesoarei Alina Țurcanu, Facultatea de Relații Internaționale: *Întunericul nu se poate transforma în lumină, nici apatia în mișcare, fără emoție.* (Carl Gustav Jung).

Dorina Măgureanu, studentă, anul I, Facultatea Limbi Străine, se descurcă bine în problemele utilizării timpurilor în limba engleză, la tema predată de profesoara Dorina Boico.

Colaborați cu noi

Ziarul *Reporter USEM*, după cum v-ați convins, dragi cititori, e mereu în căutarea unor astfel de materiale jurnalistice care ar informa și i-ar implica pe studenți și profesori în procesul de reforme în învățământ. Cu funcția sa de tribună a universitarilor, *Reporter* a solicitat și a publicat variate opinii privind problemele legate de disciplina muncii (frecventarea orelor de curs, pregătirea pentru seminare, organizarea lucrului de sine stătător etc.), probleme ce țin de actualizarea planurilor de studii (cum au fost articolele privind eficacitatea examenelor de licență). Binevenite sunt materialele ce țin de lărgirea orizontului de cultura generală a studenților, în special cele ce țin de dezvoltarea capacităților de comunicare verbală corec-

tă. Prin ziarul nostru ținem legătură cu absolvenții universității, care, de la distanță, vad bine problemele noastre.

În paginile *Reporter-ului*, cu regret, nu toate facultățile au beneficiat de spațiu publicitar în egală măsură. Sunt facultăți care apar în presa universitară extrem de rar. În opinia unor cititori știrile de presă de la aceste facultăți trebuie să fie scrise de jurnaliști, care ar putea veni după „materiale”. Ziarul universitar însă, ca orice presă scrisă, trebuie să fie elaborat nu numai de jurnaliști titulari, ci, mai ales, de cititorii lui: studenți, masteranți, profesori, care sunt mai aproape de problemele lor, știu mai bine ce vor și ar găsi mai ușor soluțiile.

Noi am dori ca ziarul universitar să devină un adevărat laborator în care

studenții de la jurnalism și-ar dezvolta competențele lor profesionale. Pentru studenții și cadrele didactice de la celelalte facultăți colaborarea la ziar ar deveni un fericit prilej de a-și expune opiniile în probleme controversate, dar și de a-și dezvolta capacitățile de comunicare scrisă sub aspectul corectitudinii.

Da, se cer aptitudini în ale scrisului. Nu este simplă alegerea temei pentru un articol de presă. Nu este ușor să se facă o expunere clară a unor probleme dificile. Prin ziarul *Reporter* cititorii noștri ar avea posibilitatea să capete deprinderi practice de expunere a gândurilor, ideilor.

Ziarul USEM ar putea fi mult mai interesant dacă cititorii noștri, în materialele lor de pre-

să, s-ar rederi la astfel de probleme actuale cum ar fi cele ce urmează.

- Ce priorități prevede Procesul de la Bologna și care este rolul tău în acest proces.

- Ce înseamnă calitatea învățământului ca direcție prioritară a USEM.

- Ce opinii aveți despre disciplina de muncă de la facultate.

- Ce opinie aveți în legătură cu frecvența la ore a colegilor de grupă.

- Cum ați descrie portretul unui student ideal.

- Cum ați descrie portretul unui profesor ideal.

- Cititul literaturii în viața personală.

- Cum trebuie să fie un prieten adevărat.

- Știri de presă despre evenimentele științifice, culturale de la facultate.

- Cum te vezi în postură de viitor specialist în drept, economie, jurnalism, politologie, psihologie etc.

Ziarul nostru ar găzdui materiale ce țin de virtuțile morale ale universitarilor, de odihna lor, ocupațiile lor sportive.

Noi am inaugura o rubrică specială, „Întrebări și răspunsuri”, pentru a da răspunsuri calificate (pregătite de specialiști) la întrebările studenților adresate la redacție.

Dacă vreți să aveți un ziar pe potriva intereselor dumneavoastră, colaborați cu noi.

Reporter USEM

Primii pași pentru o egalitate în drepturi

Incluziunea copiilor cu dizabilități, între segregare și solidarizarea socială.

Nu demult, localul *Tucano Coffee* a devenit gazda unei ședințe de suflet a oamenilor din domeniul mediatic, cărora le pasă și vor o schimbare. E unul dintre locurile preferate ale studenților, și nu numai. Coloritul, ambianța, muzica detașantă îl face special și unic, ceea ce este cu adevărat apreciat de vizitatori. În timp ce pășesc cele câteva trepte, nu mă părăsește gândul despre ulterioara evoluție a acestui eveniment. Cafeaua nu duce lipsă de oameni publici, care nu preferă să stea în umbră, ci să-și facă simțită prezența.

În timp ce îmi rătăceam privirile printre vizitatori, observ tot mai mulți oameni ce se urcă la etajul doi, unde va avea loc ședința unui cerc restrâns de personalități din spațiul mediatic, și nu doar. Îmi iau repede geanta, cafeaua și mă ridic sus, unde toți participanții sunt pe locuri, utilajul este pregătit pentru reprezentanții de la USEM, ULIM, USM, reporterii unor ziare ca "Național", revista "Florile Dalbe" ș.a. Scopul acestei întruniri ține de educația în RM, reformarea societății, schimbarea unei atitudini sociale, a politicii editoriale, a abordării față de acest subiect prin prisma empatiei, toleranței, înțelegerii, susținerii atât a dascălilor, cât și a colegilor, a persoanelor din jurul acestor copii. Printre termenii clar evidențiați sunt eliminarea segregării, stimularea egalității, să nu catalogăm acești copii ca incapabili și să nu-i îndepărtăm de noi, astfel dis-

trugând personalitatea și posibilele abilități în muzică sau știință.

Tot mai mulți copii cu dizabilități sunt plasați pe picior de egalitate cu semenii lor.

Potrivit programei naționale a educației incluzive, 45% din copii cu dizabilități sunt încadrați în școli obișnuite, având acces la viața normală. Sistemul incluziv promovează dezvoltarea egală a tuturor. De asemenea, potrivit sondajelor, timp de trei ani numărul de copii incluși în școlile fără cerințe speciale a crescut de la 1600- 7600, ceea ce reprezintă un rezultat îmbucurător.

Am avut și o discuție cu o tânără de alături, o domnișoară de 23 de ani. "Sunt licențiată în teatru, muzică și arte, dar anul acesta am decis să-mi continui studiile și să-mi urmez visul. Școala de Studii Avansate în Jurnalism, care este o nouă etapă în pregătirea mea profesională îmi asigură și o diplomă. Deși suntem la etapa inițială, avem parte și de ore practice, alternate cu o doză de teorie bună din partea celor mai buni jurnaliști din țară", îmi declară cu entuziasm tânăra. În timp ce o descop pe Ana, ședința începe cu prezentarea participanților principali, care îndată încep să abordeze consecutiv subiectul propriu-zis, ascultă atent întrebările jurnaliștilor și răspund tacticos la acestea, dând declarații pentru presă.

Nu putem separa educația incluzivă de cea generală

Subiectul este unul actual în contextul începerii unui nou an de studii și al angajamentelor asumate de RM de a încadra toți copiii în procesul educațional preșcolar și școlar. Reprezentanta UNICEF, Nune Mangasaryan, împreună cu invitații la eveni-

ment discută despre provocările și reușitele educației școlare incluzive înregistrate în ultimii ani.

Nadia Cristea (directorul unei Școlii cu necesități speciale din RM) a declarat: "Presă trebuie să fie aliatul nostru. Nu putem separa educația incluzivă de cea generală. Acest mecanism și-a început activitatea, când câteva instituții "rândunici" au acceptat acești copii cu ușile deschise. În RM situația e diferită de cea din fostele republici sovietice, unde, pe timpuri, acești copii erau sepa-

istoriilor sociale, ne dezonorează copiii. Dacă copilul are nevoie speciale, nu înseamnă că nu are abilități în muzică sau în alt ceva. Incluziunea în școli speciale distruge individualitatea și posibilitatea de a deveni un interpret sau savant. Avem nevoie de politici de promovare a profesorilor ce au mai rămas. Cadrele didactice sunt cele care au nevoie cel mai mult de ajutor, de o instruire corespunzătoare, pentru că ei interacționează, identifică și ajută acești copii." În timp ce îmi notez fieca-

rați de restul lumii, de familie și comunitate. Atât RM, cât și fostele republici sovietice au moștenit ceva din această practică. Dacă RM se vrea în UE, trebuie să combată concepțiile vechi și să producă o schimbare de mentalitate".

Jurnaliștii folosesc segregarea pentru reiting, în detrimentul abordărilor sociale

După această declarație consistentă în sală se aude o întrebare adresată de o ziaristă, care cere claritate în cazul situației create, la care doamna nu poate să nu se exprime: "Ziariștii ar trebui să fie un tot întreg. Alergând după reiting, care este diametral opus

re declarație, întrebările nu conținesc să apară, astfel subiectul devine din ce în ce mai interesant.

Oamenii trebuie să învețe empatia și toleranța.

Un alt reporter din sală întreabă despre relaționarea și incluziunea acestora, la care reprezentantul UNICEF în RM menționează următoarele: "Înainte de a realiza această incluziune trebuie pregătiți părinții, copiii, trebuie ghidați cum să reacționeze la un comportament ciudat, cum să fie toleranți, să facă o psihoanaliză empatică în stabilirea acestui hotăr. Deseori reticența părinților și profesorilor este oglindită automat și la copil. Cu cât mai bine

vom implementa această politică începând cu grădinița, cu atât acceptarea se va face mai ușor."

Trebuie să promovăm egalitatea, nu victimizarea.

Consultând surse suplimentare, am depistat un interesant fapt. Prezența acestor copii în școlile obișnuite duce la creșterea reușitei, iar Programul Băncii Mondiale a implementat în 20 de instituții de învățământ accesibilitatea și implementarea standardelor europene, care se propun spre realizare până în 2018.

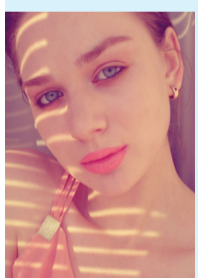
Pe marginea subiectului s-a pronunțat și o tânără nevăzătoare, care a menționat următoarele: "Cheia principală a acestui sistem este motivația și atitudinea celor din jur, care trebuie integrată în fiecare copilăș. E necesar să ne imaginăm în locul lui. Trebuie să dispară "compătimitatea", să nu-i numim copii loviți de soartă, copil-victimă, ci să promovăm susținerea, încurajarea și reforma continuă în educație pentru a asigura egalitatea în drepturi." Ședința s-a terminat pe un ton optimist, cu promisiuni realizabile într-un timp nestabil. La sfârșit membra Centrului Independent de Jurnalism a mulțumit celor prezenți pentru participare, iar eu, ca și restul studenților, m-am îndreptat spre ieșire, unde am mai schimbat câte o vorbă.

Incluziunea copiilor cu dizabilități este o problemă primordială, care cere rezolvare urgentă și neamânată, o abordare serioasă, acțiuni concrete și luare de decizie.

Totul depinde doar de noi, cum și în ce fel acești copii se vor încadra în comunitatea obștească.

Mihaela Ilieș,
stud., Facultatea
de Jurnalism și Științe
ale Comunicării

Însuflețită de profesia aleasă

Putem afirma cu toată certitudinea că fiecare dintre noi, cei care au ales profesia de jurnalist, are motive și scopuri diferite. Pentru mine jurnalismul este o posibilitate de a mă integra în viața socială, în lumea mass - mediei. Sunt sigură că voi deveni jurnalist competent, nu voi rămâne indiferent la problemele actuale care ne macină zi de zi. Un bun jurnalist, în opinia mea, este acela care dispune de un spirit jurnalistic dezvoltat, care se ține bine pe picioare în universul mediatic. Obiectivitatea față de ceea ce se întâmplă în societate, interesul și spiritul rebel pot fi caracteristici inerente ale unui jurnalist de performanță. Printre caracteristicile unui bun jurnalist este și aceea cum, în ce

mod, se transmite mesajul către cititorul-auditorul mass-mediei.

Un bun jurnalist nu trebuie să-și impună în mod forțat părerea. Concluzia cititorul o face în baza argumentelor convingătoare, expuse într-o limbă accesibilă de către jurnalist. Sper să însușesc calitățile creative de care are nevoie un jurnalist și să devin persoana potrivită la locul potrivit. Mă văd impresionată, însuflețită de profesia aleasă, mă vad capabilă și stăruitoare, pentru început, ca apoi să mi se deschidă ochii pentru a vedea adevărata realitate, pentru a o prezenta prin viziuni „mature”, „realiste”. La moment sunt sigură că am ales ce am căutat.

Cristina Anghel,
stud., Facultatea
Jurnalism
și Științe ale
Comunicării

Ce am luat de acasă

Trec anii... Spunea înțeleptul roman: Tempora mutantur et nos mutamus in illis.

Nici n-am observat cum au trecut anii copilăriei. Nici nu am băgat de seamă când orologiul mi-a sunat vârsta și ora maturității. Acest semnal m-a făcut să înțeleg ceva în viața aceasta. Cât trăim alături de părinți, suntem copii, încălzii prin înțelepciunea, răbdarea și bunătatea lor.

Îmi fac studiile la jurnalism al doilea an. Mă consider mare, plină de importanță, nu mai sunt "fetița mamei", cea care întotdeauna găsea alinare în brațele măicuței. Am plecat de acasă cu valiza plină cu de toate celea, puse cu grijă de mama și tata. Toate îmi vor

trebui. Dar am mai luat un geamantan. Mult mai scump. Unul de suflet, în care păstrez cu sfințenie chipurile dragi pentru toată viața, dar și cei șapte ani de-acasă.

Departate de casa copilăriei îmi lipsesc mângâierea ma-

mei, sprijinul de nădejde al tatălui meu, hohotele nevinovate ale fermecătoarei mele surioare.

Știu, la ceas de cumpănă, mama mă va ridica în picioare și îmi va spune: „Ia nu-ți mai fă inimă rea, că după rău vine binele. Toate trec”.

Iată de ce de acasă am luat cu mine făptura ma-

mei care mă va încuraja și mă va susține câte zile va avea.

Cu mine pururea va fi și vocea blândă, sprijinul de nădejde al tatălui meu. Nu uit nici pentru o clipă învățăturile lui, luate, parcă, din Didahiile celor 12 apostoli: "transferă situația de conflict în revelația de bună înțelegere și răbdare".

În geamantanul meu de suflet mai este un loc anume și pentru făptura surioarei, fără de care aș fi lipsită ca de oxigen.

Mai iau cu mine și un carnetel care mi-ar putea fi un bun prieten și-mi va asculta mărturisirile, gândurile și emoțiile mele, scrise cu multă, multă dragoste.

Daniela Antoci,
stud., Facultatea
de Jurnalism
și Științe ale
Comunicării

Dacii, strămoșii românilor

Ceea ce afirmă acum oamenii de știință și istoricii din Occident, dar și cercetătorii de la Hamburg, care au prelevat AND-ul unor morminte străvechi de pe teritoriul Daciei, că românii sunt urmașii dacilor, ramura nordică a tracilor, este tot mai evident și devine un curent istoriografic autentic.

Miceal Ledwith, fost consilier al Papei Ioan Paul al II-lea, unul din oamenii care au avut acces la cei 230 de kilometri de rafturi cu cărți din arhiva bibliotecii Vaticanului și fost membru al Comisiei Teologice Internaționale, a făcut o declarație șocantă: "Chiar dacă se știe că latina e limba oficială a Bisericii Catolice, precum și limba Imperiului Roman, iar limba română este o limbă latină, mai puțină lume cunoaște că limba română, sau precursora sa, vine din locul din care se trage limba latină, și nu invers!!! Cu alte cuvinte, nu limba română este o limbă latină, ci mai degrabă limba latină este o limbă românească. Așadar, vreau să-i salut pe oamenii din Munții Bucegi, din Brașov, din București. Voi sunteți cei care ați oferit un vehicul minunat lumii occidentale (limba latină - n.r.)."

În general, istoricii români au mers pe pista falsă a cercetărilor făcute de Școala Ardeleană că dacii au fost exterminați de romani și noi suntem latini puri. Sigur, în perioada interbelică, curentul acesta latinist, mai mult politic decât științific, a fost atenuat, sub influența lui B.P. Hașdeu, de istoricii Giurescu, Iorga sau P. P. Panaitescu, care au presărat și elemente dacice

de continuitate și chiar o importantă influență slavă. A fost comod pentru istoricii români să susțină continuitatea latină și originea romană a românilor din considerente politice, pentru a avea un loc important în Europa, iar românii ardeleni oprimați să aibă drepturi egale cu

dolce-far-niente.ro

ungurii și austriei în Transilvania.

În anii 90, la Facultatea de Istorie a UBB am susținut în scrieri și seminarii elementul etnic major de origine dacică a românilor în dauna celui latin. Eu eram un adept al teoriilor lui Nicloae Densușianu și Vasile Pârvan și chiar editasem celebra carte a lui Nicolae Miulescu "Dacia, Țara Zeilor", ce susținea originea dacă a românilor și chiar că limba geto-dacilor era înrudită cu latina, astfel explicându-se de ce Traian vorbea, conform imaginilor de pe Columnă, cu dacii capturați fără translator.

Pentru susținerea acestor teze am fost ostracizat la UBB. Era moda atunci ca noi, românii, să fim latini, slavi, mongoli, cumani sau avari, numai români NU. Bine-

înțeles, colegii mei, adepții teoriei cumane, slave și maghiare la baza originii poporului român erau repede răsplătiți cu burse în străinătate și invitați la conferințe naționale și internaționale, pentru a se susține tot felul de teze soroșiste.

De dragul adevărului istoric,

chiar dacă am fost izolat în universitate, nu am renunțat la ideea că românii sunt urmașii dacilor, ca trunchi etnic major. Pur și simplu, m-am bazat pe logica istorică simplă. Romanii au cucerit numai circa 28% din teritoriul Daciei.

Pe Traian nu l-a interesat decât un culoar de ocupație spre capitala Sarmisegetuza și minele de sare și aur de la Roșia Montana din Munții Apuseni, ca să-și umple tezaurul de la Roma. Dacia lui Burebista și Decebal se întindea de la Tisa, Carpații Păduroși în Slovacia, Bucovina de nord din Ucraina de azi, peste Nistru până la Bug.

În concluzie, romanii au cucerit abia o treime din teritoriul ocupat de daci: ei controlau Banatul, o parte din Oltenia, Munții Orăștiei și

Munții Apuseni. Dacii liberi au rămas în Partium, Maramureș, Tisa, Bucovina de Nord, Moldova până la Nistru - Bug și Muntenia. Deci cea mai mare parte a teritoriului Daciei a rămas în stăpânirea dacilor liberi.

Istoricul Dio Cassius (n.155 - d.229 e.n.) descrie războaiele purtate de daci și romani, spunând despre Traian (conducătorul Legiunii Romane) că a fost un trac veritabil și că războaiele purtate erau fraticide (între popoare de aceeași origine). Iar Traian spunea înainte de a porni la luptă: "mă întorc în țara străbunilor mei."

Ocupația romană a durat din 105 până în 275 e.n., adică 170 de ani și numai pe un teritoriu restrâns. În consecință, cum puteau fi romanizați și să-și însușească limba latină dacii, dacă numai o treime din teritoriul lor era ocupat de către romani.

Mai mult, ocupația romană a durat numai 170 de ani, cu mult mai puțin ca în Galia și Britania,

iar englezii nu vorbesc o limbă latină, iar galeza se mai vorbește popular până azi în unele regiuni ale Franței rurale. Transilvania a fost ocupată de către austrieci de la 1700 la 1918, adică 218 ani și românii ardeleni nu vorbesc germana nici acasă și nici pe stradă.

Basarabienii au fost ocupați 200 de ani de ruși, dar vorbesc limba română. Deci ideea romanizării Daciei ocupată teritorial numai o treime de Roma cade și din punct de vedere al simplei logici istorice.

Tot mai evident ies la lumină cercetări științifice legate de ADN, că românii sunt urmașii dacilor. Nu va trece mult timp când curentul istoriografic al originii geto-dace a limbii și popoului român se va impune, bineînțeles, cu recunoașterea unor influențe istorice latine sau slave.

<http://www.diasporatv.eu>

La una din orele predate de doctor în drept Iulia Bănărescu. Tema, din *Dreptul civil*, se însușește aprofundat, prin argumente și dovezi concludente.

Tu, cel care citești..., ai spirit de lider!

Fiecare din noi are calități pozitive, dar, probabil, și negative. Avem parte de clipe cu zâmbete, dar și cu lacrimi. Eu însămi totdeauna am fost o persoană care preferă să se deosebească de ceilalți, să se evidențieze cumva prin felul ei de a fi, prin atitudinea sa față de unele probleme ale existenței noastre. Îmi place să fiu în centrul atenției oamenilor. Ca urmare a comportamentului dur al oamenilor, mulți ani am stat într-o stare psihologică, pe care aș putea s-o numesc "de după cortină", retrasă în lumea mea. Mă întrebam de multe ori prin ce se deosebesc oamenii tari de cei slabi. Oare cei slabi nu pot deveni, în anumite circumstanțe, tari? Am găsit răspunsul la vârsta de 16 ani. Am depistat faptul că, dacă nu am reușit ceva, e din cauza fricii, a timidității.

Frica mi-a fost cea mai mare problemă. Ea m-a ținut încătușată. Nu mi-a permis să-mi ex-

prim liber părerea, să fac ceva neobișnuit, să fiu o persoană diferită, în sens bun, de ceilalți. De la un timp a început să-mi placă tot ce fac, căci lucrul l-am dus la bun sfârșit, iar roadele nu s-au lăsat așteptate. Ceva schimbări și în caracter. Au apărut mai multe clipe de veselie. Am descoperit că nu mi-i frică de nimic. Sunt convinsă că încercările grele care vin peste noi constituie o treaptă. Dacă o depășim, ajungem să trăim clipe de bucurie, urcăm o treaptă mai sus. Ascult părerile din jur, dar mă bizui pe cele proprii, căci acestea sunt bine chibzuite, măsurate de șapte ori. Semenii mei îmi preziceau zile grele cu insucces, că nu o să pot ajunge cineva. Trebuie să ascuți ce o să zică lumea, care întotdeauna o să-ți pună bețe în roate, ca să nu te ridici mai sus decât ceilalți.

Toți semănăm la înfățișare: așa ne-a creat Dumnezeu. Ne deosebim însă unul de altul: unii mai pasivi, alții mai activi, unii judecă într-un fel, alții într-altfel.

Convingerea mea e că, dacă

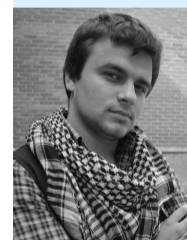
vrei să fii un cineva, descotoșește-te de pasivitate, schimbă-te pe tine însuși, apoi să încerci să-i schimbi spre bine și pe alții. Un adevărat lider începe schimbarea cu propria-i persoană. Dacă nu poți fi "lider" cu tine, nu poți fi un lider cu cei din jurul tău, nu ai nici o șansă să devii un lider recunoscut de societate. Dezvoltă-te pe tine însuși și vei putea vedea cum progresezi. Faptele săvârșite de tine trebuie să te convingă cu certitudine că ești original și te ții bine pe picioare. Preferă schimbarea. Nu fi prieten cu frica.

Ațiunea hotărâtă naște încredere și curaj. Dacă vrei să învingi frica, nu sta în găoașta. Mai prețuiește-te și pe tine însuși. Aceasta ar însemna și începutul unei iubiri de viață.

Da, tu ai un spirit de lider. Nu-ți fie frică. Caută-l. Numai-decât îl vei găsi.

Doina Păvălache,
stud., Facultatea
Psihologie și
Asistență Socială

E incredibil cât de multe poți face, nefiind perfect...

În ultima perioadă trec printr-o provocare emoțională și sunt deseori iritat, supărat sau enervat pe multe lucruri. Vreau să creez relații perfecte și să construiesc un business perfect, să fiu bărbat perfect, să ofer soluții perfecte și să arăt într-un anume fel - perfect - ca să mulțumesc pe alții...

Și în ultima perioadă nu am fost perfect. De fapt, am fost opusul lui „perfect”. Am făcut atât de multe greșeli și am ajuns să mă condamn din cauza acestui lucru. Rareori eram satisfăcut de rezultatele pe care le aveam. *Nu pot, nu știu cum, e prea greu, nu-mi va ieși, nu e pentru mine* etc. Și a fost o provocare... Nu am vrut ca oamenii să știe acest lucru despre mine. Nu am vrut să se afle despre mine că nu sunt perfect.

Iar acum înțeleg, dacă greșesc, dar continui să merg, totul va fi în regulă...

Nu trebuie să fii perfect ca să faci lucruri frumoase. Nu trebuie să fii perfect ca să te apropie de o fată care îți place, să o inviți la o cafea și să începi o relație. Nu trebuie să fii perfect ca să ieși pe scenă și să vorbești, ca să scrii un referat sau un articol. Nu trebuie să fii perfect pentru a găsi ocupație pe potrivă sau pentru a cere o mărire de salariu. Și, ghici, încă ce? Ca să devii bogat, nu trebuie să fii perfect. De fapt nu trebuie să fii perfect pentru a face orice. E în regulă să nu fii perfect. E în regulă să fii confuz, să fii indecis, să-ți fie frică, să greșești, să fii supărat și să nu găsești cuvintele potrivite. E ÎN RE-GU-LĂ!

Nu trebuie să fii perfect de săvârșit ca să faci lucruri frumoase și să fii fericit. Cine oare e într-un tot perfect? Tindem să ne facem mai buni, mai harnici, mai inventivi, mai sociabili...

Alexandru Bostan,
stud., Facultatea
Psihologie
și Asistență Socială

